

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden (sidste) behandling af forslag til folketingsbeslutning om ændring af folketingets forretningsorden m. v.

(Første behandling af forslaget til folketingsbeslutning (nr. XIV) findes i tidenden sp. 3862, forretningsordensudvalgets betænkning i tillæg B. sp. 317).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslagene sættes først til forhandling.

Axel Kristensen: Det er med beklagelse, det må konstateres, at der ikke har kunnet opnås enighed om det her behandlede forslag, skønt man jo er enig om formålet. Ved den tidligere behandling her i tinget foreslog venstre, at der blot skulle nedsættes et 17 mands udvalg, der selv kunne fastsætte sin forretningsorden og frit finde frem til, hvorledes den tilsigtede kontakt kunne opnås. Vi finder stadig, at nedsættelsen af det såkaldte arbejdsudvalg, bestående af lige mange repræsentanter for folketingsudvalget og for videnskaben, vil være uheldig. Det må, så omfattende som videnskaben er, være ganske klart, synes jeg, at det, at man får nogle få stykker af de mennesker, der repræsenterer videnskaben igennem organisationer eller på anden måde, ind i et sådant udvalg, vil binde os, således at vi i stedet for at få et frit samvirke med videnskabelige grupper får en forbindelse med autoriteten i stedet for med videnskaben. Jeg skal ikke gentage den debat, der har været om dette, det ville vel være tidsspilde; men jeg er sikker på, at det er en uheldig vej, man har valgt.

Selv om vi nu var uenige herom, syntes vi, at vi for at opnå enighed kunne foreslå, at folketingsudvalget fik ret til at nedsætte dette fællesudvalg, som man vil have, med, så vidt jeg skønner, 5 fra hver side, altså ret til at nedsætte et udvalg, der rummede både folk udefra og folketingsmedlemmer. Et sådant arbejdsudvalg, altså

et fællesudvalg af videnskabsmænd og folketingsmænd, kan også oprettes, hvis vore ændringsforslag vedtages, og man vil dermed kunne følge den vej, flertallet ønsker at gå; men tillige vil man kunne nedsætte også andre udvalg, hvis det viser sig ønskeligt, og man kan senere — hvis man kommer til det resultat, at vi havde ret i, at det var for snæver en kontakt, man fik med videnskaben — uden at skulle foretage ændringer i forretningsordenen gå videre på basis af de erfaringer, man har gjort. Det vil man altså ikke, og det kan jeg kun beklage. Jeg forstår ikke, hvorfor den frihed til at udnytte erfaringer, som vore ændringsforslag ville give, skal forkastes.

I flertallets udtalelser i betænkningen siges, at videnskabens repræsentanter i det arbejdsudvalg, man vil nedsætte, foreslås udpeget efter indstilling fra Forskningsens Fællesudvalg. Men derefter siger man, at så er folketetinget alligevel frit stillet med hensyn til, hvem man vil have af videnskabsmænd i dette udvalg. Det mener jeg er en helt urimelig opfattelse. Når det i en betænkning fastslås, at folketetinget skal have en indstilling fra en institution, som vi lige har oprettet, så må man også følge denne indstilling, uanset om man teoritisk siger, at man kunne gøre noget andet. Man er altså bundet til at tage de mennesker, som dette ret begrænsede udvalg foreslår os; det mener vi er ganske forkert.

Endvidere siger betænkningen, at arbejdsudvalget ikke skal træffe beslutninger; men man modsiger sig selv ved samtidig at sige, at virksomheden i arbejdsudvalget — det er altså stadig det udvalg, hvor der sidder både videnskabsmænd og folketingsmænd — skal være af rent informativ karakter og alene have til opgave at tilvejebringe den bedst mulige gensidige orientering. Dette fællesudvalg skal altså fremskaffe denne gensidige orientering; så skal det vel også træffe beslutninger; hvordan skulle det ellers kunne gøre det? Så står der videre, at samarbejdsudvalget gennem mødearrangementer og på anden måde kan skabe grundlag for en bred kontakt mellem folketingets medlemmer og den videnskabelige forskning. Det er altså atter dette fællesudvalg, der skal